

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 134/2014-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. februára 2014 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha (sudca spravodajca) a zo sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészároša predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava, zastúpenej advokátom Mgr. Petrom Ďurčekom, Advokátska kancelária Bugala – Ďurček, s. r. o., Drotárska cesta 102, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 SŽ 7/2012 z 20. marca 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti MAC TV, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júna 2013 doručená sťažnosť spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“),

ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 SŽ 7/2012 z 20. marca 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa na základe riadne a včas podaného (riadneho) opravného prostriedku v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 6 SŽ 7/2012 domáhala preskúmania zákonnosti (neprávoplatného) rozhodnutia Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „rada“ alebo „správny orgán“) č. RP 14/2012 z 3. apríla 2012, ktorým sťažovateľke za porušenie povinnosti v zmysle ustanovenia § 33 ods. 4 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) tým, že v rámci televíznej programovej služby „JOJ“ v období od 10. decembra 2010 do 19. februára 2011 odvysielala 13 reklamných šotov na lieky (13 čiastkových skutkov presne špecifikovaných vo výrokovej časti rozhodnutia rady, pozn.), pričom pre krátkosť dĺžky zobrazenia textových informácií nezabezpečila, aby reklama na lieky obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o ich správnom použití obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov pribalenej k lieku (ďalej len „správny delikt“), uložila pokutu v sume 43 147 € v zmysle ustanovenia § 67 ods. 5 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii.

V danej veci rozhodol o opravnom prostriedku sťažovateľky v zmysle ustanovení § 250l a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej aj „OSP“) najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 SŽ 7/2012 z 20. marca 2013 tak, že rozhodnutie rady č. RP 14/2012 z 3. apríla 2012 ako vecne správne potvrdil. Tento rozsudok najvyššieho súdu v spojení s označeným rozhodnutím rady nadobudol právoplatnosť 12. apríla 2013.

Právny zástupca sťažovateľky porušenie označeného základného práva zaručeného ústavou, ako aj označeného práva zaručeného dohovorom odôvodňuje okrem iného najmä takto:

«... Zásah do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie - porušenie princípu verejnosti, ústnosti a prítomnosti na prerokovaní veci...

Sťažovateľka namieta, že dňa 02.04.2012 doručila Rade, riadnu žiadosť o vytýčenie ústneho pojednávania v spojenej veci 13 správnych konaní, v zmysle ktorej sa dožadovala svojho práva na ústne prerokovanie veci pred Radou.

Rada predmetnú žiadosť zamietla a ústne pojednávanie vo veci nevytýčila, pričom dňa 03.04.2012 vydala rozhodnutie č. RP/14/2012...

Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí zaujal právny názor, že Rada nebola povinná vo veci nariadiť ústne pojednávanie na prerokovanie správneho deliktu pretože podľa § 21 ods. 1 Správneho poriadku nariadenie ústneho pojednávania správnym orgánom je obligatórne iba v prípade, ak tak ustanovuje osobitný právny predpis (Zákon o vysielaní tak neustanovuje) alebo ak by sa tým malo prispieť k objasneniu veci.

Najvyšší súd mal za to, že ústne pojednávanie by k objasneniu veci neprispelo, nakoľko správny orgán si skutkové podklady vo veciach zadovážil z úradnej povinnosti a sťažovateľka ostala v správnom konaní s výnimkou jedného konania nečinná...

S týmto právnym názorom sa sťažovateľka nestotožňuje, keďže jej vec je „trestného charakteru“ ... Zo skutkového stavu jednoznačne vyplýva, že vo veci samej boli vydané 2 rozhodnutia najvyššieho súdu, nakoľko prvým z nich najvyšší súd prvé rozhodnutie Rady zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Z prvého rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn.: 2 SŽ/23/2011, jednoznačne vyplýva (a túto skutočnosť potvrdila aj Rada v rozhodnutí RP/14/2012), že najvyšší súd zrušil svojimi viacerými rozhodnutiami celkovo 13 rozhodnutí Rady a záväzným právnym názorom Radu zaviazal, aby čiastkové útoky pokračovacieho správneho deliktu posudzovalo ako pokračovací správny delikt, viedla jedno konanie a vydala jednu sankciu v súlade s trestnoprávnymi princípmi.

Z uvedenej skutočnosti jednoznačne vyplýva, že konanie voči sťažovateľke po prvom zrušujúcom rozsudku najvyššieho súdu sa významne zmenilo, ako sa aj zmenil skutkový stav veci a jeho právna kvalifikácia. Je teda jednoznačné, že ústne pojednávanie pred správnym orgánom by jednoznačne prispelo k objasneniu veci vo vzťahu k sťažovateľke, pretože skutkový a právny stav zistený pred vydaním zrušujúceho rozhodnutia najvyššieho súdu sa podstatne zmenil a vyžadoval si „nazeranie“ na vec ako na vec novú...

... Sťažovateľka sa v konaní pred správny orgánom nemohla vyjadriť k veci ústne, nemala možnosť byť prítomná pri vykonávaní dôkazov a nemohla dôkazy preskúmať, pretože Rada o ich vykonaní nikdy nevyhotovila zápisnicu.

Princíp verejnosti, ústnosti a prítomnosti na prerokovaní veci aspoň na jednom stupni v konaní pred správny orgánom nebol v súlade s ustálenou judikatúrou ESLP, navyše ak sa verejnosti a ústnosti konania sťažovateľka nikdy nevzdala, ale výslovne sa jej dožadovala. Najvyšší súd nebral tieto námietky sťažovateľky vôbec do úvahy a jeho výklad a aplikácia Správneho poriadku sa javí vo vzťahu k judikatúre ESLP v daných súvislostiach príliš formalistickou alebo nesprávnou, takže ju objektívne nemožno akceptovať (obdobne napr. m. m. I. ÚS 54/08). V tejto súvislosti navyše iný senát najvyššieho súdu v obdobných prípadoch zrušil rozhodnutie Rady a vec jej vrátil na ďalšie konanie (napr. rozsudkom sp. zn. 2 Sžo/200/2009 z 24. februára 2010 alebo 8 Sž/19/2010 z 03.02.2011).

... Zásah do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie - nevykonanie dôkazov (nevyhotovenie zápisnice)...

Sťažovateľka uvádza, že dňa 20.03.2013 na vytýčenom pojednávaní pred najvyšším súdom namietala skutočnosť, že Rada počas správneho konania nikdy o vykonaných dôkazoch nevyhotovila riadnu zápisnicu...

V zmysle ustanovenia § 22 ods. 1 Správneho poriadku, o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch... správny orgán spíše zápisnicu.

... Rada v rozhodnutí č. RP/14/2012 síce tvrdila, že sa s podkladmi (dôkazmi) oboznámila, avšak z predmetného rozhodnutia nie je zrejmé akým spôsobom tak urobila, kedy tak urobila, kto bol pri tomto úkone prítomný, akým spôsobom vykonanie tohto dôkazu prebiehalo, atď. Táto skutočnosť nevyplýva ani zo správneho spisu a ani z odôvodnenia predmetného rozhodnutia. Z vykonania tohto dôkazu neexistuje žiaden záznam - zápisnica.

Uvedená skutočnosť je však v priamom rozpore s odôvodnením predmetného rozhodnutia Rady, z ktorého je zrejmé, že rozhodnutie Rady je postavené na zisteniach, ktoré mohla Rada získať jedine detailným preskúmaním predložených obrazovo-zvukových záznamov z vysielania.

Sťažovateľka má za to, že členovia Rady sa s predmetným dôkazom, ktorým je záznam z vysielania nijakým spôsobom priamo neoboznámili a tento nevykonali a túto skutočnosť namietala na pojednávaní pred najvyšším súdom dňa 20.3.2013.

Vzhľadnutie obrazovo-zvukového záznamu z vysielania členmi Rady je možné považovať za špecifickú formu ohliadky podľa ustanovenia § 38 Správneho poriadku...

Rada predmetné dôkazy nevykonala, resp. o ich vykonaní, ako dôkazného prostriedku (ohliadky) v rozpore s ustanovením § 22 ods. 1 Správneho poriadku nevyhotovila zápisnicu...

V tejto súvislosti si sťažovateľka dovoľuje poukázať na Uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššieho správneho soudu ČR, sp. zn.: 7As/57/2010-82, z 03.04.2012, ako podpornú judikatúru uznávanej inštitúcie v oblasti správneho práva, konkrétne aplikovateľnej na oblasť vysielania a retransmisie...

Neexistenciu zápisníc o vykonaných dôkazov vyhodnotil ústavný súd rovnako za zásah do základného právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy. (III. ÚS/231/2010)

... Zásah do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie - nedodržanie princípu právnej istoty

... So zreteľom na rozsudky najvyššieho súdu (sp. zn. 2 Sžo/200/2009 z 24. februára 2010 alebo 8 Sž/19/2010 z 03.02.2011) sťažovateľka namieta, že v danom prípade došlo k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, a tým i k porušeniu zásady právnej istoty. Najvyšší súd totiž v tomto prípade rozhodol odlišným spôsobom ako prv v prípade skutkovo i právne totožnej veci bez toho, aby v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol argumenty, pre ktoré bola v danej veci sťažovateľkinmu právu poskytnutá odlišná ochrana, než v inom označenom konaní. Argumentácia najvyššieho súdu musí pritom byť spoľahlivým vodidlom pre obdobné situácie aj v budúcnosti.

... najvyšší súd svojim prvým rozhodnutím vo veci zrušil prvé rozhodnutie Rady a vec jej vrátil na ďalšie konanie, pričom... vyslovil svoj záväzný právny názor... všetky činy sťažovateľky posúdiť ako čiastkové útoky jedného pokračovacieho správneho deliktu a za tento uložiť jednu sankciu v súlade s absorpčnou zásadou.

Rada sa však týmto... názorom najvyššieho súdu neriadila, dokonca o jeho správnosti polemizovala v rozhodnutí č. RP/14/2012, v ktorom uviedla, že 14. správny delikt bude

posudzovať samostatne, čiže v rozpore so záväzným právnym názorom najvyššieho súdu. Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím v takomto postupe nevidel porušenie práv...

Rada sa dôsledne záväzným právnym názorom najvyššieho súdu neriadila ani pri ukladaní sankcie, keď v rozpore so všetkými zásadami pre ukládanie trestu uložila sťažovateľke trest kumulatívny, kedy jednoduchou matematikou vynásobila uložené sankcie v zrušených rozhodnutiach počtom správnych konaní (13 x 3.319,- EUR = 43.147,- EUR). Takýto spôsob ukladania trestu je neprípustný a jeho potvrdenie zo strany najvyššieho súdu zasiahlo do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti MAC TV, s.r.o... na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2) Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 6SŽ/7/2012 zo dňa 20.03.2013 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 6SŽ/7/2012 zo dňa 20.03.2013, sa zrušuje vo všetkých výrokoch a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť spoločnosti MAC TV, s.r.o... trovy právneho zastúpenia vo výške 323,50 EUR na účet Advokátskej kancelárie Bugala - Ďurček, s.r.o., do pätnásť dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručených v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 SŽ 7/2012 z 20. marca 2013.

Sťažovateľka v prvom rade namieta, že rada (správny orgán) napriek jej žiadosti rozhodla o uložení pokuty za spáchanie (pokračujúceho) správneho deliktu bez ústneho prerokovania veci, čím jej odňala možnosť byť pri prerokovaní veci, najmä však pri vykonávaní dôkazov prítomnou, avšak najvyšší súd v napadnutom rozsudku túto jej

námietku vyhodnotil ako neopodstatnenú (bod 1). V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka vytyka, že rada o vykonanom dokazovaní, najmä obrazovo-zvukovými záznamami z televíznych vysielaní reklamných šotov na lieky (presne špecifikovaných vo výrokovvej časti rozhodnutia rady, pozn.) nevyhotovila (nespísala) zápisnicu (bod 2). Sťažovateľka tiež namieta, že najvyšší súd nepovažoval za porušenie jej práv ani to, že rada nerešpektovala pre ňu inak záväzný právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v jeho (skoršom) rozsudku sp. zn. 2 Sž 23/2011 z 15. februára 2011 o posudzovaní čiastkových skutkov (útokov) sťažovateľky ako jedného (pokračujúceho) správneho deliktu a o spôsobe jeho sankcionovania, keď o „14. čiastkovom skutku“ rozhodla samostatným rozhodnutím (pod č. RP 38/2012), pričom sťažovateľke uložila pokutu nesprávnym „kumulatívnym“ spôsobom (bod 3). Nakoniec sťažovateľka vyslovuje svoje presvedčenie o porušení princípu právnej istoty a predvídateľnosti práva tým, že najvyšší súd v danej veci rozhodol inak ako podľa tvrdenia sťažovateľky v skutkovo a právne obdobných (totožných) veciach najvyšším súdom vedených pod sp. zn. 2 Sžo 200/2009 a sp. zn. 8 Sžo 19/2010, pričom v napadnutom rozsudku odklon svojho (skoršieho) právneho názoru vyjadreného v týchto iných veciach nijako nezdôvodnil (bod 4).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

S prihliadnutím na obsah týchto článkov ústavy ústavný súd poznamenáva, že v oboch prípadoch ide o záruku prístupu k súdu s tým, že čl. 46 ods. 2 ústavy upravuje

toto základné právo vo veciach, o ktorých rozhodujú orgány verejnej správy, preto je aj vnímaný ako „lex specialis“ vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy. Spoločné namietanie (kombinácia) porušenia týchto základných práv vo vzťahu k tomu istému rozhodnutiu všeobecného súdu odôvodňuje aj ich spoločné posúdenie ústavným súdom s náležitým rešpektovaním odchýlok, ktoré sú v nich prítomné.

Účelom čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy je zabezpečiť osobám ústavné právo (zákonnú a garantovanú možnosť) domáhať sa na príslušnom orgáne štátu pomocou exaktne stanoveného procesného postupu svojich práv. Ústava garantuje taktiež možnosť preskúmania zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy prostredníctvom súdneho preskúmavania. Samotné konanie podľa čl. 46 ods. 2 ústavy musí mať charakter súdneho konania, ktoré okrem inštitucionálnych záruk nezávislosti a nestrannosti orgánu rozhodujúceho vo veci musí poskytovať garancie procesnej povahy primerané povahe preskúmavaniu rozhodnutia orgánu verejnej správy. Účastník konania musí mať v každom prípade možnosť predložiť súdu argumenty a dôvody a vyjadriť sa ku všetkým okolnostiam týkajúcim sa preskúmavanej zákonnosti (I. ÚS 146/08).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Ústavný súd vo svojej judikatúre taktiež uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Analogicky je základnou súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy umožnenie reálneho prístupu každému, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, k súdnemu prieskumu takéhoto rozhodnutia.

Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou podotýka, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Ústavný súd ďalej pripomína, že do obsahu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý účastník konania predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Najvyšší súd sa po prerokovaní veci na nariadenom pojednávaní vo svojom rozsudku sp. zn. 6 Sžo 7/2012 z 20. marca 2013 s námietkami sťažovateľky vysporiadal okrem iného najmä takto:

„... Pokiaľ navrhovateľ namieta, že Rada mu odňala právo konať pred správnym orgánom tým, že nevyhovela jeho žiadosti nariadiť ústne pojednávanie vo veci, najvyšší súd nemohol súhlasiť ani s touto jeho námietkou. Správny poriadok, ako procesný právny predpis pre predmetné konanie, v § 21 ods. 1 ustanovuje, že správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci najmä, ak sa tým prispeje k jej objasneniu alebo, ak tak ustanoví osobitný zákon. Zákon o vysielaní a retransmisii neobsahuje procesné ustanovenia týkajúce sa vedenia konania, preto v danom prípade by z toho dôvodu

prichádzalo do úvahy nariadenie ústneho pojednávania len vzhľadom k povahe veci a predovšetkým, ak by sa na ústnym pojednávaním prispelo k objasneniu veci. Zo skutkových okolností vyplývajúcich z obsahu administratívnych spisov však vyplýva, že správny orgán si skutkové podklady vo veciach zadovážil z úradnej povinnosti, vo všetkých trinástich prípadoch vyzval navrhovateľa a to aj opakovane na podanie vyjadrenia veci a navrhnutia dôkazov, pričom navrhovateľ len v jednom z týchto prípadov podal vyjadrenie k veci bez navrhnutia dôkazov. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ bol v priebehu všetkých dvanástich správnych konaní nečinný a vo všetkých veciach pasívne pristupoval k celému procesu dokazovania, v tomto štádiu konania návrh na nariadenie ústneho pojednávania možno považovať za účelové s prihliadnutím na to, že v danej veci by nariadenie ústneho pojednávania ani nevedlo k objasneniu veci. Súčasne najvyšší súd dáva do pozornosti, že v jednotlivých prípadoch sa vykonalo ústne pojednávanie vo veci v konaniach súdu o opravnom prostriedku navrhovateľa proti predchádzajúcim rozhodnutiam Rady, kde navrhovateľ mal právo sa vyjadrovať aj ku skutkovým okolnostiam a z rozhodnutí najvyššieho súdu, ktorými boli predchádzajúce rozhodnutia Rady zrušené a veci jej boli vrátené na ďalšie konanie, nevyplýva, že dôvodom zrušenia predchádzajúcich rozhodnutí Rady bol nedostatočne zistený skutkový stav. Z uvedených dôvodov senát najvyššieho súdu námietku navrhovateľa, ktorou namietal odňatie možnosti konať pred správnym orgánom považoval za nedôvodnú.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že v danom prípade žalovaný správny orgán postupoval nezákonným spôsobom pri ukladaní sankcie, odvolací súd sa nestotožnil ani s touto jeho námietkou... Sankcie a postup ich ukladania zákonodarca Rade stanovil v § 64 zákona č. 308/2000 Z. z. s odkazom na správny poriadok (§ 71). Z obsahu preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že Rada postupovala v intenciách názoru najvyššieho súdu vysloveného v zrušujúcich rozsudkoch a teda jednotlivé porušenia právnej povinnosti posudzovala ako čiastkové útoky pokračujúceho deliktu analogicky v zmysle trestnoprávných zásad pre nedostatok právnej úpravy sankcionovania správnych deliktov. V tejto súvislosti senát najvyššieho súdu zastáva názor, že i keď povinnosťou Rady je v prípade administratívneho trestania postupovať v zmysle trestnoprávných zásad analogicky, to však vzhľadom na charakter postavenia Rady ako aj na charakter administratívneho trestania podľa zákona č. 308/2000 Z. z. neznamená, že Rada pri

posudzovaní porušenia právnej povinnosti a ukladaní sankcie za takéto porušenie postupuje priamo podľa trestnoprávnej úpravy (Trestného poriadku a Trestného zákona).

Zo zákonom ustanovenej kompetencie vyplýva Rade oprávnenie posúdiť porušenie právnej povinnosti vysielateľa a na základe správnej úvahy uložiť zákonom dovolenú sankciu. Súd je oprávnený v rámci súdneho prieskumu posúdiť len, či správny orgán nevybočil so správnej úvahy zákonom predpokladanej. Zákonodarca v právnej norme § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisie ustanovuje, že Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby... od 3 319 eur do 165 969 eur... ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Preskúvaným rozhodnutím Rada uložila navrhovateľovi za pokračujúci správny delikt pokutu vo výške 43 147 euro... Rada uložila navrhovateľovi pokutu na dolnej hranici zákonom ustanovenej sadzby... senát najvyššieho súdu konštatuje, že Rada výšku pokuty určila v rozsahu správnej úvahy zákonom dovolenej. Možno súhlasiť s argumentáciou Rady že, tým že predmetný administratívny delikt pozostával z trinástich čiastkových útokov, táto skutočnosť zvyšuje jeho závažnosť, a preto aj sankcia za pokračujúci správny delikt pozostávajúci z viacerých čiastkových útokov musí byť vyššia ako sankcia uložená za samostatný správny delikt. Pokiaľ sa i javí postup Rady pri určení výšky sankcie... netradičný, nie je však možné takto určení výšky sankcie považovať v rozpore so zásadami správneho trestania a ani v rozpore s absorpčnou zásadou. Pri ukladaní úhrnného trestu uvedeným postupom Rada postupovala v súlade s názorom najvyššieho súdu uvedeným v rozsudku sp. zn. 2 Sž/27/2011, v ktorom rozhodnutí najvyšší súd konštatoval, že zákon nedáva možnosť Rade uložiť pokutu za každý jednotlivý odvysielaný reklamný šot. Taktiež svojím rozhodnutím Rada nevybočila z judikatúry najvyššieho súdu, keď najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 8 Sž/28/2007, na ktoré navrhovateľ v odvolaní poukazoval, konštatoval, že pri súbehu viacerých správnych deliktov pri nedostatku špeciálnej úpravy je potrebné použiť analógie legis to znamená absorpčnú zásadu. Vychádzajúc zo skutkových zistení v danom prípade je zrejmé, že navrhovateľ sa všetkými trinástimi skutkami kladenými mu za vinu preskúvaným rozhodnutím dopustil porušenia povinnosti ustanovenej v paragrafe 33 ods. 4 písmena a/ zákona č. 308/2000 Z. z. a za porušenie ktorej povinnosti zákonodarca ustanovuje uloženie pokuty vo výške určenej v § 67 ods. 5 písm. a/. Najvyšší súd súhlasí s názorom Rady, že pri určení výšky uloženej pokuty je potrebné prihliadať na skutočnosť,

že predmetný delikt bol tvorený trinástimi čiastkovými útokmi, čo zvyšuje jeho závažnosť, a preto pri určení výšky pokuty podľa právnej normy stanovujúcej rovnakú sadzbu pokuty za jednotlivé čiastkové útoky, je potrebné vychádzať z rozsahu zákonom stanovenej sadzby pokuty, pričom na ďalšie čiastkové útoky sa prihliada ako na priťažujúcu okolnosť.

Odvolaací súd sa taktiež nemohol stotožniť s názorom navrhovateľa, že Rada sa náležité neriadila právnym názorom vysloveným v zrušujúcich rozhodnutiach, pretože bolo zrušených celkovo 14 rozhodnutí, avšak Rada napadnutým rozhodnutím rozhodla len o 13 čiastkových útokoch a o 14 správnom delikte rozhodla samostatným rozhodnutím zn. RP 38/2012. Povinnosťou Rady je síce v administratívnom trestaní postupovať analógia lexis podľa trestnoprávnej úpravy, čo však neznamená, že v tomto konaní postupuje výlučne podľa trestnoprávných predpisov nerešpektujúc platnú právnu úpravu, ktorou zákonodarca upravuje postavenie a úlohy Rady, predovšetkým zákon o vysielaní a retransmisie. Pokiaľ teda Rada v uvedenom konaní rozhodla samostatným rozhodnutím z dôvodu, že postupovala v intenciách právnej normy § 64 ods. 7 zákona o vysielaní a retransmisie nemožno súhlasiť s tvrdením navrhovateľa, že konala a rozhodla v rozpore so zákonom, ako aj v rozpore s názorom najvyššieho súdu vysloveným v zrušujúcich rozhodnutiach, s poukazom na to, že najvyšší súd zrušil predchádzajúce rozhodnutia Rady a vec jej vrátil na ďalšie konania a v rôznych časových úsekoch...

Pokiaľ navrhovateľ na pojednávaní súdu vzniesol námietku, ktorou doplnil dôvody uvedené v jeho opravnom prostriedku, pre ktoré rozhodnutie Rady považoval za nezákonné, a ktorou namietal nezákonnosť rozhodnutia Rady z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti, pretože v správnom konaní zn. 254/PLO/O/2097/2011 sa vykonala rekonštrukcia spisu, najvyšší súd nemohol na túto námietku prihliadnuť, pretože navrhovateľ ňou rozšíril dôvody nezákonnosti namietané v opravnom prostriedku po uplynutí zákonnej lehoty ustanovenej v § 250m ods. 2 O.s.p., keďže navrhovateľ môže rozsah napadnutia správneho rozhodnutia rozšíriť len v zákonnej lehote v zmysle § 250h ods. 1 O.s.p. v spojení s 250i ods. 2 O.s.p.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil...“

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) a ústavného súdu treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva alebo záväzky občianskej

povahy“ vymedzujúce rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru. Prihliadajúc na výklad a aplikáciu uvedených pojmov v judikatúre ESLP, dospel ústavný súd k záveru o aplikovateľnosti ustanovenia čl. 6 ods. 1 dohovoru na daný prípad, keďže predmetom konania vo veci sťažovateľky bolo súdne preskúmanie rozhodnutí o uložení sankčnej povinnosti za správny delikt v podobe uloženia peňažnej pokuty (napr. rozsudok vo veci Bendenoun proti Francúzku z 24. 2. 1994, resp. rozsudok vo veci A. P., M. P. a T. P. proti Švajčiarsku z 29. 8. 1997; III. ÚS 341/07).

1. Ústavný súd však nemá v okolnostiach posudzovanej veci dôvod pochybovať o správnosti záveru najvyššieho súdu, podľa ktorého nenariadením ústneho prerokovania veci radou sťažovateľke nebola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom. Tento záver v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Z namietaného rozsudku najvyššieho súdu v podstatnej časti opierajúceho o rozhodnutie rady totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

V zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, § 53, § 54, § 56 až § 68 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení účinnom v rozhodujúcom období.

V zmysle ustanovenia § 21 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon.

Najvyšší súd sťažovateľkou namietaný postup rady s poukazom na ustanovenie § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii v spojení s ustanovením § 21 ods. 1 Správneho poriadku ústavne súladným spôsobom odôvodnil, keď ustálil, že (osobitný) zákon

o vysielaní a retransmisii nariadenie ústneho pojednávania rade neukladá, nevyžaduje si to ani povaha veci, a do odôvodnenia svojho rozsudku uviedol aj postup, akým dospel k názoru, že nariadenie ústneho pojednávania by neprispelo ani k jej ďalšiemu objasneniu.

Pokiaľ teda najvyšší súd, vychádzajúc z tej okolnosti, že rada sťažovateľku pred vydaním rozhodnutia č. RP 14/2012 z 3. apríla 2012 vo všetkých pôvodne trinástich samostatne vedených veciach (prípadoch), resp. ohľadne všetkých 13 čiastkových skutkov, (vopred) písomne riadne a včas vyzvala na vyjadrenie a na podanie prípadných ďalších návrhov na doplnenie dokazovania, avšak sťažovateľka možnosť vyjadrenia využila iba v súvislosti s jedným čiastkovým skutkom, t. j. čo sa týka ďalších čiastkových skutkov, túto možnosť nevyužila, dôsledkom čoho rada jej žiadosti o nariadenie ústneho prerokovania veci z 2. apríla 2012 podanej v záverečnom štádiu konania [zákonná 3-mesačná lehota na rozhodnutie počítaná odo dňa doručenia (zrušujúceho) rozhodnutia najvyššieho súdu začala rade plynúť ešte 12. januára 2012 (ustanovenie § 64 ods. 7 zákona o vysielaní a retransmisii), pozn.] pre jej účelovosť nevyhovela, námietku sťažovateľky o odňatí možnosti konať pred správnym orgánom nepovažoval sa opodstatnenú, je tento názor ústavne plne akceptovateľný.

Podľa názoru ústavného súdu v danom prípade neuskutočnenie ústneho pojednávania v konaní pred radou (správnym orgánom) nespôsobuje ujmu požiadavkám podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočívajúcim v zachovaní princípu ústnosti, verejnosti a prítomnosti na prerokovaní veci. Správny orgán, akým bola v tomto konkrétnom prípade rada ako orgán výkonnej moci štátu, totiž nespĺňal a nespĺňa atribúty nestranného a nezávislého súdu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Verejné prerokovanie trestného obvinenia, resp. uskutočnenie ústneho pojednávania pred takýmto orgánom, preto nemôže naplniť čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý zaručuje takéto prerokovanie pred nestranným a nezávislým súdom (arguetum a simili PL. ÚS 12/97).

Absenciu nezávislého súdu, ktorý by preskúmal správne rozhodnutie, skonštatoval EŠP aj v rozsudku z 2. septembra 1998 v prípade Lauko proti Slovenskej republike č. sťažnosti 26138/95. Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí uviedol, že napriek

tomu, že zverenie úlohy stíhať a trestať priestupky správnym orgánom nie je s dohovorom nezlučiteľné, dotknutá osoba musí mať možnosť nechať rozhodnutie prijaté proti nej preskúmať súdom, ktorý spĺňa záruky čl. 6 ods. 1 dohovoru. V predmetnom prípade však sťažovateľ (Lauko) na rozdiel od prípadu sťažovateľky nemal možnosť nechať preskúmať rozhodnutia správnych orgánov nezávislým a nestranným súdom, a teda z tohto dôvodu nebolo rešpektované jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Obdobne rozhodol ESLP aj rozsudkom z 2. 9. 1998 vo veci Kadubec proti Slovenskej republike, č. sťažnosti 27061/95.

Zároveň však ESLP uviedol, že prerokovanie priestupkov (a analogicky potom aj správnych deliktov) správnymi orgánmi nie je v rozpore s dohovorom, ak rozhodnutia správnych orgánov je možné preskúmať súdom, ktorý napĺňa znaky čl. 6 dohovoru, teda je nestranný, nezávislý a zriadený zákonom.

V zmysle ustanovenia § 250q ods. 2 OSP o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie. Ustanovenie § 250j ods. 5 platí obdobne.

V zmysle ustanovenia § 250j ods. 5 OSP vo veciach uvedených v § 250i ods. 2 môže súd rozhodnúť rozsudkom... o peňažnej sankcii, ak na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že... o uložení sankcie má byť rozhodnuté inak, ako rozhodol správny orgán. Rozsudok súdu nahrádza rozhodnutie správneho orgánu...

V zmysle ustanovenia § 250i ods. 2 OSP ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol... o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa zistenia ústavného súdu sa vtedajší právny zástupca sťažovateľky osobne zúčastnil ústneho verejného pojednávania nariadeného najvyšším súdom na 20. marec 2013 (samotná sťažovateľka sa pojednávania nezúčastnila napriek tomu, že na toto pojednávanie bola riadne a včas predvolaná, pozn.), mal možnosť v jej mene nielenže sa vyjadriť

ku všetkým okolnostiam veci, čo aj využil, ale tiež aj podávať návrhy na vykonanie dokazovania vrátane návrhu na opakovanie alebo doplnenie dokazovania prehratím rozhodujúcich obrazovo-zvukových záznamov, čo však už nevyužil, resp. najvyššiemu súdu bezprostredne pred vyhlásením dokazovania za skončené oznámil, že nemá žiadne ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania.

Uvedené skutočnosti zakladajú dôvody, pre ktoré ústavný súd v danej veci dospel k záveru, že táto bola prerokovaná verejne, ústne a pri plnom rešpektovaní práva sťažovateľky byť osobne prítomnou na jej prerokovaní nezávislým a nestranným (najvyšším) súdom s neobmedzenou právomocou na jej preskúmanie po právnej aj skutkovej stránke, t. j. s plnou jurisdikciou.

2. Sťažovateľka tiež vytýka, že rada o vykonanom dokazovaní, najmä obrazovo-zvukovými záznamami z televíznych vysielaní reklamných šotov, nevyhotovila (nespísala) zápisnicu, pričom túto námietku mala vzniesť až v priebehu konania na najvyššom súde, resp. na pojednávaní vo veci samej 20. marca 2013.

Podľa zistenia ústavného súdu z obsahu zápisnice o pojednávaní konanom v danej veci sťažovateľky na najvyššom súde 20. marca 2013 však nijako nevyplýva, že by bola sťažovateľka, resp. jej vtedajší právny zástupca, ktorý bol na tomto pojednávaní osobne prítomný, takúto námietku bol vzniesol.

Vychádzajúc z uvedeného je potom celkom logické, že ak sťažovateľka, resp. jej vtedajší právny zástupca, námietku spočívajúcu v nevyhotovení zápisnice radou (správny orgánom) o vykonanom dokazovaní ani nevzniesla, nemožno najvyššiemu súdu vytýkať, že sa s touto „námietkou“ v napadnutom rozsudku nevysporiadal.

V danej súvislosti ústavný súd už iba pre úplnosť veci s poukazom na ustanovenie § 250l ods. 2 OSP za primeraného použitia ustanovenia § 250h ods. 1 OSP v spojení s ustanovením 250j ods. 1 a 2 OSP pripomína, že navrhovateľ (sťažovateľka) môže rozsah napadnutia správneho rozhodnutia rozšíriť iba v lehote na podanie opravného prostriedku, pričom (najvyšší) súd je napadnuté rozhodnutie správneho orgánu (rady) povinný

preskúmať iba v rozsahu a z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, t. j. v jeho medziach.

Inými slovami, ak by aj bola sťažovateľka svoju už uvedenú námietku, tak ako to tvrdí v sťažnosti, vzniesla na pojednávaní konanom na najvyššom súde 20. marca 2013, keď zákonná lehota na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu rady č. RP 14/2012 z 3. apríla 2012 už zjavne uplynula, najvyšší súd by na túto jej námietku zrejme nebol prihliadol (pozri časť odôvodnenia napadnutého rozsudku na s. 12 vo vzťahu k námietkam vzneseným sťažovateľkou až na pojednávaní).

3. Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd náležite vysporiadal aj s námietkou sťažovateľky spočívajúcou v tom, že rada údajne nerešpektovala záväzný právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v jej (skoršom) rozsudku sp. zn. 2 SŽ 23/2011 z 15. februára 2011, podľa ktorého čiastkové skutky sťažovateľky treba [na základe analógie legis za primeraného použitia ustanovenia § 122 ods. 10 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „Trestný zákon“), pozn.] posudzovať ako jeden (pokračujúci) správny delikt, keď podľa tvrdenia sťažovateľky o jej „14. čiastkovom skutku“ rozhodla samostatným rozhodnutím pod č. RP 38/2012, resp. tento považovala už za iný správny delikt.

Ústavný súd tu predovšetkým podotýka, že predmetom súdneho prieskumu v rámci výkonu správneho súdnictva v zmysle ustanovení piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 6 SŽ 7/2012 bolo rozhodnutie rady č. RP 14/2012 z 3. apríla 2012, ktorým rozhodla o (pokračovacom) správnom delikte pozostávajúceho iba z 13 čiastkových skutkov sťažovateľky, pričom najvyšší súd v medziach opravného prostriedku sťažovateľky zákonnosť tohto rozhodnutia, a tým súčasne jeho predmet v celom rozsahu preskúmal.

Zároveň ústavný súd poznamenáva, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 SŽ 23/2011 z 15. februára 2012, ktorým bolo zrušené (pôvodné) rozhodnutie rady č. RP 45/2011 zo 7. júna 2011 vydané v konaní vedenom pod č. 131-PLO/O-1243/2011, sa

týka práve jedného z tých 13 čiastkových skutkov, ktoré podľa rozhodnutia rady č. RP 14/2012 z 3. apríla 2012 predstavujú jeden (pokračovací) správny delikt. Z uvedeného vyplýva, že už uvedený právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v jeho rozsudku sp. zn. 2 SŽ 23/2011 z 15. februára 2012 vo vzťahu k tomu čiastkovému skutku sťažovateľky, ktorého sa týkal, zjavne radou a následne aj najvyšším súdom rešpektovaný bol.

Okrem toho podľa zistenia ústavného súdu rozhodnutie rady č. RP 038/2012 z 10. júla 2012, ktorým mala samostatne rozhodnúť o „14. čiastkovom skutku“ sťažovateľky, bolo na základe ňou podaného opravného prostriedku takisto podrobené súdnemu prieskumu, pričom najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 SŽ 19/2012 z 24. apríla 2013 toto rozhodnutie rady ako vecne správne potvrdil. Napokon ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 441/2013-15 z 26. septembra 2013 sťažnosť sťažovateľky podanú podľa čl. 127 ústavy proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 SŽ 19/2012 z 24. apríla 2013 odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

V zmysle ustanovenia § 64 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

V zmysle ustanovenia § 67 ods. 5 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby... od 3 319 eur do 165 969 eur..., ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie, vrátane reklamy a telenákupu.

Najvyšší súd sa riadne a logicky vysporiadal aj s námietkou sťažovateľky týkajúcou sa výšky uloženej pokuty a spôsobu jej určenia, pokiaľ s poukazom na ustanovenie § 67 ods. 5 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii ustálil, že rada (správny orgán) postupovala v medziach správnej úvahy, keď za (pokračujúci) správny delikt pozostávajúci

z 13 čiastkových skutkov, ktorá okolnosť podstatným spôsobom zvyšovala jeho závažnosť, berúc tiež do úvahy ďalšie zákonné hľadiská v zmysle ustanovenia § 64 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii, na základe analógie legis (iba) za primeraného použitia zásad ukladania trestov platných v trestnom práve v rámci zákonnej sadzby v rozmedzí od 3 319 € do 165 969 € jej uložila zjavne nie neprimeranú pokutu vo výške 43 147 €.

V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že keďže administratívne sankcionovanie má trestnoprávny charakter, treba pri mlčaní zákona analogicky vychádzať z predpisov trestného práva (Trestný zákon), pričom treba mať na zreteli primeranosť ich použitia aj pri spôsobe určovania sankcie (pokuty) vzhľadom na konkrétne okolnosti toho-ktorého prípadu.

Keďže, ako to aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu zrejme vyplýva, pri určení výšky pokuty (43 147 €) boli zohľadnené zákonné hľadiská v zmysle ustanovenia § 64 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii, podporné (pomocné) využitie matematickej metódy zo strany rady (správneho orgánu) pri určení presnej výšky pokuty spôsobom vynásobenia jej minimálnej možnej sumy, t. j. sumy predstavujúcej dolnú hranicu jej zákonnej sadzby (3 319 €), počtom čiastkových skutkov tvoriacich (pokračujúci) správny delikt (13) podľa názoru ústavného súdu samo osebe nepopiera naplnenie príslušných sankčných ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii v súlade s ich obsahom, zmyslom a účelom.

4. V závere sťažnosti sťažovateľka vyslovuje svoje presvedčenie, že k porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie došlo aj tým, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku nijako nezdôvodnil, z akých dôvodov rozhodol inak ako podľa názoru sťažovateľky v skutkovo a právne obdobných právnych veciach vedených na najvyššom súde pod sp. zn. 2 Sžo 200/2009 a sp. zn. 8 Sžo 19/2010, čím malo dôjsť k porušeniu princípu právnej istoty.

V danej súvislosti ústavný súd predovšetkým uvádza, že predmetom konania vedeného na najvyššom súde pod sp. zn. 6 SŽ 7/2012 bol iba súdny prieskum rozhodnutia

rady č. RP 14/2012 z 3. apríla 2012 týkajúceho sa sťažovateľky, ktoré, resp. závery ktorého najvyšší súd z hľadiska dodržania zákonnosti aj preskúmal (pozri už uvedené). Skutočnosť, že najvyšší súd v iných veciach ako ústavným súdom preskúmanej veci eventuálne zaujal odlišné stanovisko, pričom tieto iné (dve) rozhodnutia, a to rozsudok sp. zn. 2 Sžo 200/2009 z 24. februára 2010 a rozsudok sp. zn. 8 Sžo 19/2010 z 3. februára 2011, neboli predmetom prieskumu ústavného súdu, ešte nemá za následok automatický predpoklad o ústavnosti záverov vyslovených v týchto iných veciach, takže takéto rozhodnutia v iných veciach (správnych deliktov) nie sú tak pre najvyšší súd ako ani pre ústavný súd právne záväzné.

Na základe už uvedených skutočností (v bodoch 1 – 4) ústavný súd sťažnosť sťažovateľky ako celok proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a že rozhodnutie o zrušení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a o trovách konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka domáhala ich priznania, už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2014